

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.391/2007/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla a dr. Nagy Éva Zsuzsanna ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a dr. Szabó Ákos ügyvéd által képviselt ... **KÓRHÁZA (címe)** alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amelybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a ... jogtanácsos által képviselt **beavatkozó neve (címe)** **b e a v a t k o z o t t** - a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2007. május hó 30. napján kelt 16.P.21.664/2005/37. sorszámú kijavított közbenső ítélete ellen az alperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

K Ö Z B E N S Ő Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét **helybenhagyja.**

A peres felek másodfokú eljárási költségét - egyezően - 20.000,-(Húszezer) Ft-ban állapítja meg.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2003. augusztus 14., majd 19. és 21. napján jelent meg az alperes traumatológiai szakrendelésén bal csuklójának duzzanata, nyomásérzékenysége és fájdalom miatt. Mindhárom alkalommal alkarjára gipszsínt helyeztek fel és gyulladáscsökkentő gyógyszer szedését rendelték el. A felperes állapota rosszabbodott, szótalálási nehézséget észlelt magán, bizonytalanság érzése volt, 2003. augusztus 23-án nem evett és nem ivott, tudatállapota fokozatosan romlott, jobb vesetájéka ütögetésre érzékeny volt, ezért 2003. augusztus 24. napján felvették az alperes belgyógyászati osztályára. Ekkor komplex hasi ultrahang vizsgálatot, nephrológiai vizsgálatot és mellkasröntgent végeztek, másnap pedig natív koponya CT-t. Augusztus 26-án a bal karjára felhelyezett gipszsin alól váladékszivárgást észleltek, ezért traumatológiai konzíliumot rendeltek el. A feltárás során megállapították, hogy a felperes bal alkarján egy kb. 6 cm hosszú és 2 cm átmérőjű bulla van, még aznap műtéti beavatkozást végeztek el, az alkart többszörös

metszéssel megtisztították. A műtét befejezése után a felperesnél légzési elégtelenség lépett fel, ezért az intenzív osztályra került áthelyezésre, ahonnan 2003. szeptember 4. napján bocsátották el. 2004. január 27. napján rekonstrukciós műtétre került sor, amelynek során a singcsonti artériát és a I. ujj hajlító inát varrattal látták el. A műtétet követően a kéz funkciója átmenetileg javult, majd a kézháti bőrön elhalás keletkezett, és a funkció ismét romlott. Hosszantartó kötőscserék után a seb gyógyult, azonban jelentős deformitások maradtak vissza. A felperes bal keze fogásra alkalmatlan maradt, állapotában változás nem várható.

Az alperes orvosai a belgyógyászati osztályra történő felvételt követően a felperes életveszélyes állapotának ellátására koncentrálni elmulasztották a gipszelt bal kéz gyulladásos folyamatának időben történő észlelését és az annak megfelelő adekvát gyógykezelés elrendelését. A laborvizsgálatok igazolták az extrém értékben megemelkedett fehérvérsejt számot, amely a súlyos szeptikus állapot tünete volt. Indokolt lett volna a bal kéz állapotának fokozott nyomomkövetése, ennek elmaradása súlyos következményekkel járt. A bal alkar időbeni feltárása esetén a korrekciós műtéttel jobb eredmény, akár a teljes funkcionalitás is elérhető lett volna. A veseelégtelenséget és a cukorháztartás felborulását a szeptikus állapot okozta.

A felperes keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 5.000.000,-Ft, valamint 2003. augusztus 24-től havi 25.000,-Ft járadék megfizetésére. Egyösszegű kártérítési követeléséből 1.000.000,-Ft-ot vagyoni, míg 4.000.000,-Ft-ot nem vagyoni kártérítés címén igényelt. Az alperes gyógykezelése során felróhatóan járt el, miután a belgyógyászati osztályra történő felvétele után, csak 2 nappal később észlelték a bal kezén a gipsz alatt megindult gyulladásos folyamatot, az alperes indokolatlan késedelme súlyos szeptikus állapotot eredményezett, amelynek következtében műtéti beavatkozás vált szükségessé, azonban ennek ellenére a bal keze funkcionálisan használhatatlan maradt.

Az alperes a kérte a kereset elutasítását. Ellenkérelme indokolásában kifejtette, hogy a belgyógyászati osztályra történő felvételkor a felperes életveszélyes állapotban volt, veseelégtelenséget, leukocytóziát és egyéb betegséget állapítottak meg, és elsődleges feladata az életveszélyes állapot elhárítása volt, amelynek érdekében mindent megtett, a felperes műveke kezelést is kapott. A felperes romló általános tudati állapotát kutatva észlelték 2 nap múlva a gyulladásos állapotot és mindent megtettek a sikeres gyógykezelés érdekében, mulasztást kezelőorvosai nem követtek el.

A beavatkozó az alpereshez csatlakozva a kifejtettek indokok alapján kérte a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes köteles megtéríteni a felperes kárát, amely abból származik, hogy a felperes 2003. augusztus 24-i kórházba kerülését követően az alperes későn észlelte a felperes bal kezének szeptikus állapotát. Határozata indokolásában kifejtette, az Eü.tv. 77. § (3) bekezdésének rendelkezéseiből és a Ptk. általános felelősségi szabályaiból következik, hogy az alperes a gyógyító tevékenység ellátása során akkor jár el

kellően gondosan, ha az elvárható legnagyobb gondosságot tanúsítja, a szakmai szabályokat és irányelveket betartja. Az igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján az alperes a tőle elvárható gondosságot elmulasztotta, a felperes állapotát komplex módon nem tárta fel, nem észlelte időben a szeptikus állapotot, holott az azt alátámasztó laborleletek rendelkezésére álltak. Az alperes diagnosztikai késedelme következtében a felperest súlyos egészségkárosodás érte. Az alperes késedelme kimentésére megalapozott indokot nem tudott felhozni, ezért kártérítő felelőssége fennálltát közbenső ítéletével megállapította.

A közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a kereset elutasítását. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor nem vette figyelembe, hogy a felperes kórházba szállításakor súlyos életveszélyes állapotban volt, orvosai életmentő beavatkozást hajtottak végre és ez a tevékenység mindenképpen indokolt volt. A belgyógyászati osztály orvosai részéről helyes volt, hogy a súlyos klinikai kórképnek megfelelően először a veseelégtelenség, majd a romló tudatállapot okát keresték és az életveszély elhárítására törekedtek, majd ezt követően a beteg egyéb panaszait tárták fel és látták el. Az életveszély elhárítását követően a váladékozás észlelésekor haladéktalanul megtörtént a felperes sebészeti vizsgálata. Nincs olyan szakmai előírás, hogy a belgyógyászati osztályra felvételt nyert betegnél a gipszet el kell távolítani. A bal kéz bőr alatti laza kötőszövetének gennyesedése a gipszelés kockázati körébe tartozó szövődmény, amely a kontrollok közötti időben alakult és fejlődött ki, tekintetben azonban indokolt a szakértői vélemény kiegészítése. A szakmai szabályok betartásával járt el a felperes gyógykezelése során, mulasztást nem követett el, ezért a kereset jogalapja nem áll fenn.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a közbenső ítélet helybenhagyását kérte, annak mindenben helyes indokai alapján. A szakvélemény kiegészítése indokolatlan, a kirendelt szakértő véleménye aggálytalan, minden kérdésre kiterjedt, emellett annak kiegészítésére az alperes észrevételt sem tett. Utalt arra is, hogy az alperes már az elsőfokú eljárás során egyezségi ajánlatot tett, 2.000.000,-Ft megfizetését vállalta, ezzel lényegében elismerte felelősségét.

A beavatkozó a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett.

Az alperes fellebbezése **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság az alperes kártérítő felelősségének fennállta - a kereset jogalapja - körében a tényállást a feltárt bizonyítékok alapján okszerű mérlegeléssel, helyesen állapította meg és abból minden tekintetben helytálló következtetésre jutott. Az igazságügyi szakértő véleménye aggálytalan volt, és ez alapján megállapítható, hogy az alperes orvosai a felperes állapotának diagnosztizálása során késlekedtek. A felperes veseelégtelenségének és cukorháztartása felborulásának okát a

rendelkezésükre álló laborvizsgálati leletek ellenére nem ismerték fel - bár arra lehetőségük volt - , ez azért maradt el, mert az alperes orvosai elmulasztották a tőlük elvárható gondosságot és ez vezetett a felperes maradandó egészségkárosodásához. Az alperes orvosai a saját magatartásuk miatt kerültek abba a helyzetbe, hogy a felperes egészségi állapotának pontos okát nem ismerték fel, ezért nem alkalmaztak adekvát gyógykezelést. Az alperes a felperes ellátása során az Eü.tv. 43. § (1) bekezdésében írt kötelezettségnek nem tett eleget, miután a gyógyító-megelőző tevékenysége körében az orvosi vizsgálat a felperes minden panaszára és az észlelt minden kóros részletre nem terjedt ki. Az elsőfokú bíróság arra is helyesen hivatkozott, hogy az alperes a felelősség alól meg sem próbálta kimenteni magát, ezért a kártérítő felelősség, ezáltal a kereset jogalapjának fennálltát helyesen állapította meg közbenső ítéletében.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján mindenben helyes indokai szerint helybenhagyta.

A felperes és az alperes másodfokú eljárási költségét a Pp. 252. § (4) bekezdésére utalva csupán megállapította, az, az alanyi ÁFA-mentes jogi képviselők munkadíjából áll. Ezen költségek viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell döntenie az eljárást befejező érdemi határozatában.

A másodfokú eljárásban a beavatkozó nem vett részt, nyilatkozatot nem tett, ezért költsége sem merült fel.

S z e g e d, 2007. december 10. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Lakatos Péter sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.521/2008/10. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a dr. Nagy Éva Zsuzsanna ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a dr. Szabó Ákos ügyvéd által képviselt ... **KÓRHÁZA (címe)** alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében, melybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében **beavatkozott** a dr. Kocsisné dr. Gyuris Ilona ügyvéd által képviselt **beavatkozó neve (címe)** a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2008. július 11. napján kelt 16.P.21.664/2005/63. sorszámú ítélete ellen az alperes részéről 64. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a felperes részéről Pf.III.20.521/2008/3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és az alperes egyösszegű marasztalásának összegét 2.600.000,-(Kettőmillió-hatszáz ezer) Ft-ra, valamint az általa fizetendő részperkölség összegét 34.000,-(Harminc négyezer) Ft-ra **leszállítja**, egyben az alperest kamat fizetésére kötelező ítéleti rendelkezést **mellőzi**.

Az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét 163.200,-(Egyszázhatvanháromezer-kettőszáz) Ft-ra **leszállítja**.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 160.300,-(Egyszázhatvanezer-háromszáz) Ft le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000,-(Harmincezer) Ft másodfokú perkölséget.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra az államnak fizessen meg 42.000,-(Negyvenkettő ezer) Ft le nem rótt másodfokú eljárási illetéket, míg 97.200,-(Kilencvenhétezer-kettőszáz) Ft le nem rótt másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

-2-

I N D O K O L Á S :

Az 1943-ban született felperest 2003. augusztus 14-én, 19-én és 21-én kezelték az alperes traumatológiai szakrendelésén bal csuklójának duzzanata, nyomásérzékenysége és fájdalma miatt, melynek során alkarjára gipszsínt helyeztek fel. Majd 2003. augusztus 24-én az alperes belgyógyászati osztályára vették fel tudatállapotának fokozatos romlása és jobb vesetájéki érzékenység miatt. Hasi ultrahang, nefrológiai, mellkasröntgen és koponya CT vizsgálatot követően 2003. augusztus 26-án a gipsz alól váladék szivárgást észleltek, ezért traumatológiai konzíliumot kértek. Feltárás során észlelték, hogy a bal alkaron bulla helyezkedik el, ami miatt még aznap műtéti beavatkozást végeztek. Ezt követően a felperesnél légzési elégtelenség lépett fel, ezért 2003. szeptember 4-ig az alperes intenzív osztályán kezelték. 2004. január 27-én rekonstrukciós műtétet végeztek bal alkarján. Átmeneti funkciójavulás után a kézháti bőrelhalás következett be és a funkció ismét jelentősen romlott. Későbbiekben a seb begyógyult, azonban súlyos deformitások maradtak vissza. A felperes bal keze fogásra alkalmatlan, állapotában változás nem várható.

A felperes 2003. szeptember 23-tól november 29-ig, majd 2004. január 28-tól 2004. szeptember 29-ig az alperes rendelőintézetébe járt rehabilitációs kezelésekre.

A házastársával közös háztartásban élő felperes bal kezének állapota miatt háztartási munkát korlátozott mértékben tud végezni, a ház körüli jelentősebb fizikai erőt igénylő munkákra pedig egyáltalán nem képes. Egyedül öltözködni nehézségek árán tud, gépjárművezetésre képtelen.

A felperes módosított keresetében 4.000.000,-Ft nem vagyoni és elsődlegesen 1.000.000,-Ft vagyoni kártérítést igényelt általános kártérítés formájában. Vagyoni kárigényét másodlagosan 1.092.500,-Ft-ban jelölte meg. Mindezen összegek után késedelmi kamatkövetelést 2003. augusztus 24-től, a káresemény bekövetkeztétől a kifizetés napjáig kívánt érvényesíteni. Az elsőfokú ítélet meghozatalától kezdődően havi 25.000,-Ft összegű járadékigényt is előterjesztett. Kereseti kérelmét azzal indokolta, hogy az alperes felróható magatartásával, mulasztásával okozati összefüggésben vált használhatatlanná bal keze, alakult ki maradandó egészségkárosodása. A vagyoni kárigények között szerepeltette egy mosó- és egy mosogatógép beszerzési árát összesen 116.000,-Ft-ban, új, egy kézzel könnyebben kezelhető ruházat bekerülési költségét 532.000,-Ft-os összértékben, a rehabilitációs kezelésekre való közlekedés díját 420.000,-Ft-os összegben (amelyből 412.000,-Ft taxiköltség, 8.000,-Ft pedig a felhasznált tömegközlekedési jegyek ára), valamint 20.500,-Ft élelemfeljavítási és 4.000,-Ft házastársi látogatási költséget. Járadékigényének alapja egyrészt, hogy a jövőben a ház körüli munkák elvégzésére háztartási kisegítőt kell igénybe vennie, amelynek költsége havi 20.000,-Ft-ot tesz ki, másrészt hogy a speciális igényeinek megfelelő ruházat elhasználódása miatt annak folyamatos pótlása szükséges havi 5.000,-Ft-os költségen.

Az alperes és a beavatkozó a kereset teljes elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját.

-3-

Pf.III.20.521/2008/10. szám

Az elsőfokú bíróság 37. sorszámú közbenső ítéletével - amelyet a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.391/2007/5. sorszámú közbenső ítéletével helybenhagyott - megállapította, hogy az alperes megtéríteni köteles a felperes azon kárát, amely abból származik, hogy a felperes 2003. augusztus 24-i kórházba kerülését követően az alperes későn észlelte a felperes bal kezének szeptikus állapotát.

A közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően a felperes kereseti kérelmét fenntartotta.

Az alperes továbbra is kérte a kereset elutasítását hivatkozással arra, hogy olyan vagyoni, illetőleg nem vagyoni kár, amely az alperesi ellátással okozati összefüggésben állna, a felperes által nem bizonyított.

A beavatkozó csatlakozott az alperes védekezéséhez azzal az eltéréssel, hogy a nem vagyoni kár bekövetkeztét nem vitatta, mértékét azonban eltúlzottnak ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 3.100.000,-Ft megfizetésére kötelezte, amelyből 3.000.000,-Ft után 2005. szeptember hó 27. napjától, azaz a keresetlevél benyújtásától a kifizetés napjáig késedelmi kamatfizetési kötelezettséget is megállapított. Mindezekon felül 2008. augusztus hó 1. napjától kezdődően havi 10.000,-Ft járadék megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az eljárás tárgyi költségmentességére figyelemmel megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a vagyoni károk közül a mosógép és a mosogatógép beszerzésének szükségessége nem áll okozati összefüggésben az alperesi károkozással, mindezen házi munkák elvégzése nem kizárt a felperes állapotában, és részére házastársa is segítséget tud nyújtani. Ezért az e jogcímen előterjesztett igényt elutasította. A rehabilitációs kezelésekkel összefüggésben felmerült közlekedési költséget szintén alaptalannak találta, mivel álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy kizárólag az alperesi felróható magatartás miatt váltak szükségessé a kezelések. Nem fogadta el azt a hivatkozást sem, hogy bal kezének állapota a felperest a tömegközlekedési eszközök használatában gátolta, illetőleg hogy a felperes kórházi kezelése során élelemfeljavításra szorult volna. A felperes ruhatárának átalakítását csupán egy-egy ruhadarab vonatkozásában találta szükségesnek, ezért az ennek költsége iránti igény részben alapos. Mivel a felperes a költség mértékének bizonyítására számlát csatolni nem tudott, e címen 100.000,-Ft-ot általános kártérítésként ítelt meg.

A felperest az alperesi károkozó magatartás folytán ért immateriális hátrányok kompenzálására 3.000.000,-Ft nem vagyoni kártérítést állapított meg kifejtve, hogy a maradandó fogyatékoság a felperes életvitelére, társadalmi és személyes kapcsolataira súlyosan hátrányos következményekkel járt, benne emiatt kisebbségérzet és állandó betegségtudat alakult ki, állapotában pedig változás nem várható.

-4-

Az orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes megváltozott egészségi állapota miatt a ház körüli munkákat egyedül elvégezni nem képes, ezért kiegészítő munkaerő igénybevétele indokolt, amelynek havi költségét 10.000,-Ft-ban fogadta el mérlegeléssel, ilyen összegben állapítva meg az alperes által fizetendő járadékot. A ruházati többletköltségek iránti járadékigényt elutasította azzal, hogy a ruhák elhasználódása folytán szükséges pótlás nem áll okozati összefüggésben az alperes jogellenes magatartásával.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása érdekében azzal, hogy a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés címén megállapított elsőfokú marasztalási összeget 1.000.000,-Ft-ra szállítsa le, egyben a járadékigényt teljes egészében utasítsa el. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott nem vagyoni kártérítés összege jelentősen eltúlzott, mivel - bár a fogyatékoság végleges, s ez hátrányos következményekkel járhat a felperes életvitelében - a társadalmi élet elnehezülése nem olyan súlyos fokú, amilyen mértékben azt az elsőfokon eljáró bíróság figyelembe vette. Életszerűtlen az a hivatkozás, hogy a felperest éppen barátai gúnyolnák keze miatt, s mivel állandóan kesztyűt hord, a kéz riasztó látványára hivatkozni sem lehet. Állandó betegségtudata ugyanakkor nem kizárólag kézsérülésével áll összefüggésben, az korábban fennállt súlyos betegségeiből is adódik. Sérelmezte, hogy az eljárás során a felperes nem csatolta be az egészségügyi kezeléseire

vonatkozó korábbi dokumentumokat, így mindezeket az elsőfokú bíróság sem tudta figyelembe venni ítélete meghozatalakor. Hivatkozása szerint a felperest a fizikai és háztartási munkák elvégzésében sorsszerű megbetegedései is gátolják. A kerti munkák során pedig házastársa képes számára segítséget nyújtani, így havi rendszerességgel nem szükséges háztartási kisegítő alkalmazása, ezért a járadékigény alaptalan.

A felperes módosított csatlakozó fellebbezésében szintén az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte annyiban, hogy a megállapított egyösszegű kártérítés után a másodfokú bíróság a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját 2003. augusztus 24-re módosítsa figyelemmel arra, hogy a kár ekkor következett be. Mivel az elsőfokú eljárásban a tárgyalás berekesztéséig a felperest megilleti a keresetváltoztatás joga, annak nem lehet jelentősége, hogy elsőfokú eljárás folyamán módosította eszerint kereseti kérelmét. A csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részében az ítélet helybenhagyását kérte. Nyomatékkal utalt arra, hogy korábban keletkezett orvosi iratait, zárójelentéseit csatolta az iratokhoz, ezért megalapozatlan az a fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság mindezeket ne tudta volna figyelembe venni eljárása során. Kiemelten hivatkozott az 53. sorszámú szakvéleményben foglaltakra, mely szerint a ház körüli munkákat a felperes a mai napig segítség nélkül el tudná végezni korábbi megbetegedéseinek figyelembevételével is, ebben jelentős változás még korának előrehaladtával sem állt volna elő. A nem vagyoni kártérítést megalapozó tényállás körében utalt az elhangzott tanúvallomásokra és a szakvéleményekben foglaltakra.

-5-

Pf.III.20.521/2008/10. szám

A beavatkozó sem fellebbezést, sem csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő. Egyetértett azonban az alperesi fellebbezésben foglaltakkal, egyben kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítés iránti igény 1.000.000-Ft-ban, illetőleg 1.500.000,-Ft-ban lehet alapos attól függően, hogy a károkozás-, illetve az ítélelhozatali értékvizonyok alapján dönt a bíróság. Álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása során kiemelten figyelemmel kell lenni a felperes idős korára és korábbi súlyos megbetegedéseire.

A fellebbezés **részben alapos**, a csatlakozó fellebbezés **alaptalan**.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti annyiban, hogy a jobb kezes felperest már 1988-tól kezdődően kezelték magas vérnyomással, cukorbetegséggel, krónikus vesemedence-gyulladásal, magas vérhúgysav szinttel, 1991-ben pedig szívizom-infarktussal. Utóbbi betegsége miatt 1992. óta 67 %-os rokkant.

Az ítélet tábla a tényállást a keresetlevél mellékleteként csatolt orvosszakértői vélemény, a 27. és 53. sorszámú szakvélemények, valamint a Pf.III.20.521/2008/10. sorszámú jegyzőkönyvben elhangzott felperesi képviselői nyilatkozat alapján egészítette ki.

A peres felek között egészségügyi szolgáltatás nyújtására vonatkozóan a Ptk-ban nem nevesített, atipikus szerződés jött létre, amellyel az alperes vállalta a felperes ellátását a 2003. augusztus hó 24. napján tapasztalt állapota miatt az 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) rendelkezéseinek, köztük a 43. § (1), valamint 77. § (3) bekezdésének megfelelően. Szerződéses kötelezettsége volt tehát, hogy a felperes egészségügyi ellátása során az ellátásban résztvevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, irányelvek betartásával járjon el. A felperes előterjesztett kárigényét e kötelezettség megszegésére alapította, amellyel okozati összefüggésben állt elő súlyos, maradandó egészségkárosodása. A kárigény ezért a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség (Ptk. 318. §) szabályai szerint bírálendő el, melynek során figyelemmel kell lenni a 348. §-ban szabályozott alkalmazotti károkozásra vonatkozó rendelkezésre is. Az elsőfokú bíróság jogerős közbenső ítéletével az alperes felelősségét megállapította mindazon felperesi károk tekintetében, amelyek a bal kéz szeptikus állapotának késői felismeréséből adódtak, ezért a per ezt követő szakaszában már kizárólag az volt a felek között vitás, hogy a felperes által hivatkozott károk közül melyek bekövetkezése áll okozati összefüggésben az alperes károkozó magatartásával, s hogy mindezek kompenzálására milyen összegű kártérítés indokolt (Pp. 213. § (3) bekezdés). Ennek megfelelően helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében arra, hogy az összegszerű döntés során a Ptk. 355. § (1), (3) és (5) bekezdéseiben foglalt rendelkezésekre kell figyelemmel lenni.

-6-

A fellebbezési és csatlakozó fellebbezési kérelem, valamint a fellebbezési ellenkérelem korlátai között a másodfokú bíróság már kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítést és járadékot vizsgálta.

A nem vagyoni kártérítés alapja a perbeli esetben a felperes személyiségi jogi sérelme, mely a Ptk. 76. §-ában szabályozott testi épséghez, egészséghez fűződő jog megsértésében áll. A maradandó egészségkárosodással a másodfokú bíróság álláspontja szerint is bekövetkezett olyan fokú személyiségi jogsérelem a károsult oldalán, amely nem vagyoni kárpótlásra ad alapot (Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja). A felperest ért immateriális hátrányok körének és mértékének vizsgálata során helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság a sérült kéz miatt a felperesnél kialakult kisebbségérzetet, állandó betegségtudatot és azt, hogy visszahúzódóvá, ingerlékennyé, zárkózottá vált. Mérlegelése azonban atekintetben okszerűtlen, hogy a károsult idős kora az immateriális hátrány mértékét növelné. Az ítélőtábla - állandó bírói gyakorlattal egyező - álláspontja szerint ez a tény, továbbá, hogy a felperes a károsodást már abban az időszakban szenvedte el, amikor egyéb sorsszerű megbetegedései miatt 67 %-os rokkant volt, éppen az őt ért immateriális hátrányok alacsonyabb fokban való megállapítását indokolják. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a jobbkezes felperesnek nem a mindennapi életben jobban használt keze sérült. Azonban értékelni kell a felperes életminőségének, pszichés állapotának súlyos fokú, negatív irányú megváltozását, amelyeket az elsőfokú ítélet tényállási szinten rögzít. Mindezen sérelmeket a jelenlegi ár- és értékviszonyok alapján mérlegelve az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kárpótlási összeg eltúlzott. Szem előtt tartva az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) AB. határozatában kifejtetteket, az ott előírt józanság és mértéktartás követelményét, az ítélőtábla álláspontja szerint a károsult által elszenvedett sérelmek hozzávetőleges kiegyensúlyozásához 2.500.000,-Ft

összegű kártérítés megfelelő mértékű, amely betölti kompenzációs célját. A kártérítési összeg meghatározása során a jelenlegi ár- és értékviszonyok alapulvételét indokolja, hogy a káresemény több mint 5 évvel ezelőtt következett be, amely időszak alatt az arányosítás egyik alapját képező értékviszonyokban jelentős változások következtek be, így a károsodáskori értékviszonyok már kellő pontossággal nem rekonstruálhatók. Ennek következtében a másodfokú bíróság mellőzte az alperes kamatfizetésre történő kötelezését. A csatlakozó fellebbezés tükrében azonban rámutat arra, hogy amennyiben a káreseménykori értékviszonyok alapján állapította volna meg a nem vagyoni kártérítést, a felperesi keresetmódosítás miatt a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja a kár bekövetkezésének idejével lett volna azonos. Ez következik a Ptk. 360. § (1) bekezdésének rendelkezéséből. Helytállóan hivatkozott ugyanis a csatlakozó fellebbezés arra, a Pp. 146. § (1) bekezdése szerint a felperest megilleti az a jog, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig keresetét megváltoztassa. Ilyen esetben a bíróságnak a módosított kereseti kérelem korlátai között kell döntenie, s a módosítás szerint felvonultatott összes igényt elbírálnia. Ez következik a már hivatkozott Pp. 146. § (1) bekezdésének és 215. §-ának együttes értelmezéséből.

-7-

Pf.III.20.521/2008/10. szám

Alaptalannak találta ugyanakkor a másodfokú bíróság az alperesi fellebbezést a járadék vonatkozásában tekintettel arra, hogy az 53. sorszámú orvosszakértői véleményt, amely a járadékigény jogalapja körében releváns megállapítást tett, nem vitatta (58. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdés). Ebben viszont a szakértő az 5. kérdésre adott válaszában úgy foglalt állást, hogy a felperes életkorát és korábbi megbetegedéseit figyelembevéve az alperesi magatartás miatti egészségkárosodás nélkül a ház körüli munkákat a mai napig segítség nélkül el tudná végezni, és ebben jelentős változás a kor előrehaladtával sem állott volna be. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen döntött a járadékigény jogalapja tekintetében. Az összeg meghatározásánál pedig okszerűen, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelte a tanúvallomásokat, és a szükséges segítség fajtájára, mértékére és gyakoriságára tekintettel megfelelően határozta meg havi 10.000,-Ft-ban a járadékszerű kártérítés összegét.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával részben megváltoztatta, és az alperes egyösszegű marasztalásának összegét összesen 2.600.000,-Ft-ra leszállította, egyidejűleg az alperest kamatfizetésre kötelező ítéleti rendelkezést mellőzte.

A per tárgyának értékét az ítéltábla - az elsőfokú bíróságtól eltérően - 5.392.500,-Ft-ban állapította meg a Pp. 24. § (1) bekezdésének és (2) bekezdés a) pontjának rendelkezéseire figyelemmel. Ebben számításba vette a 4.000.000,-Ft összegű nem vagyoni, az összesen 1.092.500,-Ft-os egyösszegű vagyoni kártérítés iránti (a ruházati költségnél a másodlagos kereseti kérelemre figyelemmel), továbbá a havi 25.000,-Ft összegű járadékigényt. Perköltségként merült fel szakértői díj, melyből a magánszakértői

vélemény felperes által érvényesíteni kívánt költsége 90.000,-Ft volt, ezenfelül további 23.460,-Ft összegű szakértői költséget az alperes előlegezett. Az elsőfokú eljárásban a felek pernyertességi-pervesztességi arányának különbsége nem számottevő, ezért a felek a perköltségek viselésére is azonos arányban kötelesek (Pp. 81. § (1) bekezdés). Ennek figyelembevételével a felmerült szakértői díjak előlegezésében mutatkozó különbségekre tekintettel szállította le a felperes részére megítélt részperköltség összegét 34.000,-Ft-ra. A jogi képvisellel összefüggésben felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Ugyancsak módosítania kellett a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéleti rendelkezést a felmerült és le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét tekintve. Elsődlegesen ki kell emelni, hogy jelen per nem tartozik a tárgyi költségmentes perek közé, az az Itv. 62. § (1) bekezdés b) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jogosnak minősül. Ez azt jelenti, hogy a felek - egyéb, az illeték utólagos megfizetésére vonatkozó kedvezmény híján - csupán az illeték előzetes megfizetése alól mentesülnek. Az eljárás végén az fizeti az illetéket, akit a bíróság erre kötelez (Itv. 59. § (1) bekezdés, Kmr. 15. § (1) bekezdés), s ez a feleket a (Kmr. 13. § (2) bekezdés) olyan arányban terheli, ahogyan a perköltség viselésére is kötelesek

-8-

lennének. Ennek megfelelően az ítélet tábla a pernyertességi arányok alapján osztotta meg a felmerült, összesen 323.500,-Ft összegű illetékköltséget. Ebből a felperes köteles 160.300,-Ft megfizetésére külön felhívásra az államnak, ugyanakkor az alperesre jutó 163.200,-Ft összegű le nem rótt elsőfokú eljárási illeték az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése alapján - teljes személyes illetékmentességére tekintettel - az állam terhén marad.

A másodfokú eljárásban a le nem rótt fellebbezési illeték 127.200,-Ft, míg a csatlakozó fellebbezési eljárási illeték 12.000,-Ft az Itv. 46. § (1), (4) bekezdései és a 39. § (3) bekezdés c) pontja szerint. Az eljárás e szakaszában megállapítható pernyertességi arányokra figyelemmel rendelkezett a másodfokú bíróság a le nem rótt másodfokú eljárási illeték felperes általi részbeni megfizetéséről, míg az alperes által viselendő illeték személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

Kötelezte ugyanakkor az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000,-Ft másodfokú perköltséget a felperes másodfokú eljárásban megállapítható nagyobb arányú pernyertességére figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A mérték megállapításánál a másodfokú bíróság figyelemmel volt a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (1), (5) és (6) bekezdésében foglaltakra, s az ügyvédi munkadíjat a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan határozta meg.

S z e g e d, 2009. január hó 26. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Kiss Gabriella sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró